

Arrest

nr. 271 145 van 11 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BURNET
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VERSCHUEREN, die loco advocaat P. BURNET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers moeder betreedt op 1 juli 2011 het Schengengrondgebied. Zij is hierbij in het bezit van een Pakistaans paspoort voorzien van een door de Belgische autoriteiten afgeleverd visum kort verblijf (type C). Op basis van de gekende gegevens lijkt te moeten worden aangenomen dat zij hierbij was

vergezeld door verzoeker, op dat ogenblik 12 jaar oud, en dat ook verzoeker een visum kort verblijf (type C) werd afgegeven.

1.2. Op 3 augustus 2011 dient verzoekers moeder een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van een van haar zonen met de Belgische nationaliteit. Inzake deze aanvraag wordt op 3 januari 2012 beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van 14 mei 2012 met nr. 81 150 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissingen ingestelde beroep. Het tegen dit arrest ingestelde cassatieberoep wordt door de Raad van State bij beschikking van 26 juni 2012 met nr. 8708 toelaatbaar verklaard, maar vervolgens bij arrest van 5 juni 2013 met nr. 223 744 verworpen.

1.3. Verzoeker en zijn moeder dienen bij schrijven van 14 juni 2013 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 5 mei 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Eveneens op 5 mei 2015 wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers moeder, voor haarzelf en verzoeker. Bij arrest van 18 maart 2021 met nr. 251 181 verwerpt de Raad het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.4. Op 31 maart 2022 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf door de politiediensten, naar aanleiding van een controleactie van De Lijn. Op 1 april 2022 wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden akte, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Wokra op 31.03.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: [N.]

voornaam: [Z.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit Pakistan

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort maar niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart reeds sedert 2011 in België te zijn. Betrokkene is naar België gekomen omdat zijn hele familie reeds in België verblijft en hij nog de enige die in Pakistan is achtergebleven. Zijn oudste broer (tevens zijn voogd) heeft betrokkene naar België gebracht. Betrokkene verklaart dat zijn broer reeds meerdere keren een verzoek tot Internationale bescherming heeft ingediend. Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van betrokkene [R.N.] samen met betrokkene (haar toen minderjarige zoon [N.Z.]) op 14.06.2013 een aanvraag 9bis heeft ingediend. Op 26.09.2014 werd deze aanvraag als zijnde onontvankelijk beslist. Een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen werd aan betrokkene betekend op 26.09.2014. Die beslissing werd op 19.12.2014 terug ingetrokken in afwachting van de nieuwe beslissing inzake de regularisatieaanvraag. Op 05.08.2015 werd een verzoekschrift ingediend bij RVV. Op 22.03.2021 werd het arrest verworpen.

Verder verklaart betrokkene niet te willen terugkeren naar Pakistan omdat zijn familie hier woont. 2 broers werken op de ambassade en 1 broer [N.S.] [°...] heeft een restaurant en heeft reeds de Belgische nationaliteit. Eén van de broers heeft een vrouw en 2 kinderen. Betrokkene heeft nog 1 zus die samen met haar partner in België verblijft. Het feit dat familieleden van betrokkene de Belgische nationaliteit hebben verkregen en in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het deze familieleden. Hij toont immers niet aan dat hij ten laste is van deze familieleden. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Betrokkene verklaart 7 jaar onderwijs te hebben gevolgd in België (elektriciteit) en is in het bezit van een diploma. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet automatisch dat er een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (CCE, nr. 125.845, van 20/06/2014). Het feit dat betrokkene in België naar school ging, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft de scholing van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, *Catan e.a. v. Moldavië*, par. 140.).

Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf.

Betrokkene verklaart Christelijk te zijn en kan niet terugkeren naar Pakistan omdat het er niet veilig is.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonbaar. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene verklaart reeds sedert 2011 in België te zijn. Betrokkene is naar België gekomen omdat zijn hele familie reeds in België verblijft en hij nog de enige die in Pakistan is achtergebleven. Zijn oudste broer (tevens zijn voogd) heeft betrokkene naar België gebracht. Betrokkene verklaart dat zijn broer reeds meerdere keren een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van betrokkene [R.N.] samen met betrokkene (haar toen minderjarige zoon [N.Z.] op 14.06.2013 een aanvraag 9bls heeft ingediend. Op 26.09.2014 werd deze aanvraag als zijnde onontvankelijk beslist. Een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen werd aan betrokkene betekend op 26.09.2014. Die beslissing werd op 19.12.2014 terug ingetrokken in afwachting van de nieuwe beslissing inzake de regularisatieaanvraag. Op 05.08.2015 werd een verzoekschrift ingediend bij RVV. Op 22.03.2021 werd het arrest verworpen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene verklaart reeds sedert 2011 in België te zijn. Betrokkene is naar België gekomen omdat zijn hele familie reeds in België verblijft en hij nog de enige die in Pakistan is achtergebleven. Zijn oudste broer (tevens zijn voogd) heeft betrokkene naar België gebracht. Betrokkene verklaart dat zijn broer reeds meerdere keren een verzoek tot Internationale bescherming heeft ingediend. Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van betrokkene [R.N.] samen met betrokkene (haar toen minderjarige zoon [N.Z.] op 14.06.2013 een aanvraag 9bls heeft ingediend. Op 26.09.2014 werd deze aanvraag als zijnde onontvankelijk beslist. Een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen werd aan betrokkene betekend op 26.09.2014. Die beslissing werd op 19.12.2014 terug ingetrokken in afwachting van de nieuwe beslissing inzake de regularisatieaanvraag. Op 05.08.2015 werd een verzoekschrift ingediend bij RVV. Op 22.03.2021 werd het arrest verworpen.

Betrokkene verklaart Christelijk te zijn en kan niet terugkeren naar Pakistan omdat het er niet veilig is.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Verder verklaart betrokkene niet te willen terugkeren naar Pakistan omdat zijn familie hier woont. 2 broers werken op de ambassade en 1 broer [N.S.] [...] heeft een restaurant en heeft reeds de Belgische nationaliteit. Eén van de broers heeft een vrouw en 2 kinderen. Betrokkene heeft nog 1 zus die samen

met haar partner in België verblijft. Het feit dat familieleden van betrokkene de Belgische nationaliteit hebben verkregen en in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het deze familieleden. Hij toont immers niet aan dat hij ten laste is van deze familieleden. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Betrokkene verklaart 7 jaar onderwijs te hebben gevolgd in België (elektriciteit) en is in het bezit van een diploma. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet automatisch dat er een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (CCE, nr. 125.845, van 20/06/2014). Het feit dat betrokkene in België naar school ging, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft de scholing van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, *Catan e.a. v. Moldavië*, par. 140.).

Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf.

Betrokkene verklaart Christelijk te zijn en kan niet terugkeren naar Pakistan omdat het er niet veilig is.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonbaar. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en aan onmenselijke of vernederende, behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Vasthouding

[...].

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de Raad geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker aangeeft, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van “het beginsel van behoorlijk bestuur” en van de hoorplicht als algemeen beginsel van het Unierecht en zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In een eerste onderdeel van het middel stelt verzoeker als volgt:

“5. PREMIERE BRANCHE : Vie privée et familiale effective en Belgique

Considérant, en première branche, que l'ordre de quitter le territoire n'a pas suffisamment pris en compte la vie familiale du requérant en Belgique.

5.1. Considérant que l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 dispose que : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. ».

Que cette disposition impose, en conséquence, l'examen de l'incidence de la décision d'éloignement sur la vie privée et familiale du requérant.

5.2. Considérant que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme et de sauvegarde des libertés fondamentales dispose que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil doit examiner s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la Convention européenne des droits de l'Homme et de sauvegarde des libertés fondamentales, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué.

Que quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, §21).

Qu'à cet égard la Cour européenne des droits de l'homme s'est prononcée en ces termes « bien qu'en vertu d'un principe de droit international bien établi, les Etats conservent le droit de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des non nationaux sur leur territoire, l'exercice de ce droit souverain peut néanmoins poser problème lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'éloignement de l'intéressé constituerait une violation d'un droit fondamental reconnu par un instrument international d'effet direct. En l'occurrence, les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la Loi du 15/12/1980 ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figure notamment la protection des droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales ». (C.E.D.H. arrêt Soering c/ Royaume Uni du 07/07/1989).

Que le Conseil du Contentieux des Etrangers a déjà dit pour droit que :

« Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. »

5.3. Considérant qu'en l'espèce, la partie adverse ne peut ignorer les éléments factuels constitutifs de vie privée et familiale dans le chef du requérant.

Qu'en effet, la partie adverse ne peut se contenter de déclarer que le fait que les membres de la famille de l'intéressé aient obtenu la nationalité belge et séjournent en Belgique ne suffit pas à ce que ce dernier puisse automatiquement avoir un droit de séjour en Belgique pour que sa motivation puisse être considérée comme suffisante.

Qu'en déclarant que le requérant ne démontre pas qu'il est à charge des membres de sa famille, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation qui laisse apparaître le manque de minutie avec lequel cette décision a été rédigée.

Qu'il est évident que le fait que le requérant vive chez son frère et qu'il soit encore aux études suffit à déterminer que le requérant ne dispose pas de ses propres revenus et est, de facto, à charge de sa famille.

Que le requérant est arrivé alors qu'il était mineur, en 2011 sur le territoire belge. Qu'il a depuis lors vécu sans discontinuer en Belgique, de sorte qu'il a vécu un total de 11 années en Belgique.

Qu'hormis son père, l'intégralité de la famille du requérant vit en Belgique, en ce compris deux frères et une sœur ayant la nationalité belge et un autre frère étant en possession d'un titre de séjour légal sur le territoire belge.

Que son père a obtenu l'asile aux Etats-Unis en raison des craintes fondées sur son appartenance religieuse en cas de retour au Pakistan.

Qu'il ne dispose dès lors d'aucun membre de sa famille pour l'accueillir en cas de retour dans son pays d'origine, ni aucune autre connaissance étant donné qu'il a quitté ce pays quand il était encore enfant à l'âge de 13 ans.

Qu'il ne peut raisonnablement être attendu du requérant qu'il puisse rentrer sans encombre dans un pays dont il est devenu étranger par la force des années, d'autant plus qu'il ne sait ni lire, ni écrire en ourdou.

Que dès lors qu'un éloignement est envisagé, il appartenait à tout le moins de répondre à ces spécificités.

Qu'au vu des éléments développés, c'est manifestement à tort que la partie adverse la partie adverse cite un passage de l'arrêt EZZOUHDI c. France du 13 février 2021 de la Cour européenne des droits de l'homme.

Qu'il ressort en effet des éléments du dossier de Monsieur [N.] que ses liens qui l'unissent à sa famille ne sont pas de simples « normale emotionele banden » mais bien des véritables liens de dépendance, ainsi que le démontre le fait qu'il soit entièrement pris en charge par sa famille.

Que la partie adverse ne pouvait ignorer ces éléments.

5.4. Considérant que la partie adverse doit, pour que la motivation de la décision litigieuse puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir, entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

Qu'une telle mise en balance exige non seulement que les éléments favorables au requérant soient énoncés clairement, quod non, mais en outre que les motifs pour lesquels les exigences de l'ordre public doivent prévaloir soient expressément reproduits.

Que tant la Cour européenne de Justice que le Conseil d'Etat ont confirmé à travers différents arrêts la nécessité d'une absence de disproportion entre les moyens employés (refus d'accorder une autorisation de séjour et mesure d'expulsion) et le but recherché (politique d'immigration) (Voyez en ce sens, C.E., n°64.908, 27.2.1997, Chr. dr. pub., 1998, n°1, p.111).

Qu'en l'espèce, aucun examen de proportionnalité entre la mesure litigieuse et le but poursuivi n'a été réalisé par la partie adverse alors même qu'une référence explicite à la vie privée et familiale ressort du dossier.

Que cet examen était autant nécessaire qu'obligatoire.

Que cette absence d'examen, dans le cadre ci-avant décrit est fautive et ne rencontre nullement le prescrit des articles 62 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 visés au moyen.

Que cette absence d'examen viole également l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme et de sauvegarde des libertés fondamentales en ce que le droit à la vie privée et familiale du requérant n'est pas examiné malgré des données de la cause connues de part adverse.

Qu'il apparaît donc manifeste que l'approche relative au droit à la vie privée et familiale invoquée par le requérant n'a pas été appréciée avec la minutie qui devait régir l'action administrative.

Qu'il procède de la motivation une erreur manifeste d'appréciation de la situation du requérant et une ingérence illégitime dans son droit fondamental.

5.5. Considérant qu'en mettant en œuvre ses pouvoirs de police avant de s'être prononcé sur le droit évoqué, l'Etat belge viole ses engagements internationaux.

Que l'absence d'examen global, l'absence de motivation spécifique traduisent un manque d'examen minutieux, non adéquat ne tenant pas compte des spécificités du dossier est donc offrant une motivation inadéquate au sens des articles 62 de la loi du 15 décembre 1980 et 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Que la partie adverse a donc violé l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 en ce qu'ils lui imposent une motivation adéquate en fait et en droit et non stéréotypée comme en l'espèce.

Que ces manquements auxquels doit être ajouté l'absence d'examen de proportionnalité et l'absence de détermination de l'impact de la mesure d'éloignement sur la vie privée et familiale attestée entraînent une violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme."

3.3.3. Met betrekking tot dit eerste onderdeel van het middel repliceert verweerder in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing onder meer is gebaseerd op artikel 7, alinea 1, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet.

Volgens die bepalingen kan aan een vreemdeling een verwijderingsmaatregel worden opgelegd wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (1°) en wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf (°13).

Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder de vereiste documenten en evenmin betwist verzoeker dat zijn verblijfsaanvraag werd afgewezen.

Verzoeker voert een schending aan van zijn recht op familieleven.

De verwerende partij wenst vooreerst te benadrukken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds oordeelde in het arrest van 18.03.2021 met nr. 251.181 reeds dat de verwijdering van verzoeker (en van zijn moeder) niet in strijd is met artikel 8 EVRM noch met het evenredigheidsbeginsel.

Bovendien moet vastgesteld worden dat verzoeker een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broers. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Volledigheidshalve wordt herhaald dat de moeder van verzoeker eveneens onwettig op het Belgisch grondgebied verblijft en verzoeker zo nodig kan vergezellen naar het land van herkomst.

Verzoeker poneert dat hij ten laste valt van zijn broer(s), maar hij brengt in dit verband geen materieel bewijs bij. Het loutere feit dat hij inwoont bij zijn broer(s) doet geenszins getuigen van een bijzondere band van afhankelijkheid. Er ligt overigens geen enkel bewijs van financiële afhankelijkheid van die broer(s). Dat verzoeker nog studeert en geen eigen inkomen heeft, doet daaraan geen afbreuk. Verzoeker heeft kennelijk ook een vader die in Verenigde Staten verblijft en hem mogelijks ondersteunt of kan blijven ondersteunen.

Er worden geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond door de verzoekende partij.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

3.3.4. Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. Hij beroept zich op een privé- en gezins- of familieleven in België dat volgens hem onvoldoende en op onzorgvuldige wijze in rekening is gebracht.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering [...] de minister of zijn gemachtigde rekening [houdt] met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat verweerder, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderings-beslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, waaronder het gezins- en familieleven zoals beschermd in artikel 8 van het EVRM.

3.3.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'* noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip *'privéleven'* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hiervoor is het relevant na te gaan of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het

voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.3.8. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat de feitelijke gegevens in zijn zaak wijzen op een privé- en familielevens in België. Hij stelt in 2011 als minderjarige naar België te zijn gekomen en hier intussen gedurende 11 jaar ononderbroken te hebben verbleven. Hij betoogt dat, buiten zijn vader, al zijn familieleden in België verblijven, waaronder zijn twee broers en zus die elk de Belgische nationaliteit hebben en een andere broer die hier legaal verblijft. Hij stelt volledig ten laste te worden genomen door zijn familieleden in België. Hij stelt in te wonen bij zijn broer en nog te studeren, zodat hij niet over eigen inkomsten beschikt. Hij geeft aan dat hij na het beëindigen van zijn studies elektriciteit nog een koksopleiding volgt. Verder betoogt hij dat zijn vader als erkend vluchteling verblijft in de Verenigde Staten en dat hij bijgevolg geen enkel familielid meer heeft in zijn land van herkomst dat hem er kan onthalen. Hij stelt dat hij zijn land van herkomst verliet toen hij 13 jaar oud was en hij er zodoende ook geen kennissen meer heeft. Hij voert aan dat van hem redelijkerwijze niet kan worden verwacht dat hij terugkeert naar een land waar hij door het verstrijken van de jaren een vreemde is geworden, temeer nu hij het Urdu niet zou kunnen lezen of schrijven. Hij stelt dat de zaak Ezzouhdi van het EHRM verkeerdelijk wordt geciteerd en dat er wel degelijk nog een werkelijke afhankelijkheidsband bestaat met zijn familieleden in België. Hij stelt dat de eigenheden van zijn zaak niet of onvoldoende in rekening zijn gebracht en dat een proportionaliteitstoets en belangenafweging ontbreekt. Op de terechtzitting legt verzoeker nog stukken voor die inderdaad aangeven dat zijn vader in de Verenigde Staten een asielaanvraag indiende die werd goedgekeurd en dat hij er een permanent verblijf geniet.

3.3.9. Verzoeker wijst dus op de band die hij heeft met zijn familieleden in België, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezins- of familielevens.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 2011 op 12-jarige leeftijd samen met zijn moeder naar België is gereisd met een visum kort verblijf, dit voor familiebezoek. Er blijkt niet dat hij of zijn moeder sindsdien het Belgische grondgebied hebben verlaten of terugkeerden naar hun herkomstland Pakistan. Tijdens het horen op 1 april 2020 verklaarde verzoeker ook sinds 2011 in België te verblijven, omdat zijn hele familie hier woont. Hij wees concreet op de aanwezigheid in België van zijn drie broers en zijn zus, en hun gezinsleden. Gevraagd naar de reden(en) dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst, antwoordde verzoeker verder dat dit is omdat zijn hele familie hier woont en omdat het niet zo veilig is in zijn land van herkomst. Hij verklaarde geen familie meer te hebben in het land van herkomst.

In de bestreden beslissing heeft verweerder niet betwist dat verzoeker verschillende familieleden heeft in België en evenmin dat hij samenwoont met (enkele van) zijn familieleden. Verweerder wees evenwel op het arrest Ezzouhdi van het EHRM van 13 februari 2001 en leidde hieruit af dat een gezins- of familielevens tussen meerderjarige verwanten slechts kan worden aangenomen voor zover er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale emotionele banden. Hij oordeelde dat in het geval van verzoeker geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid met zijn familieleden in België blijken. Verweerder aanvaarde aldus geen familierelaties die onder de bescherming kunnen vallen van artikel 8 van het EVRM.

Verweerder gaat er aldus evenwel aan voorbij dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in het geval van jongvolwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht, zoals *in casu*, de eis van “*bijkomende*

elementen van afhankelijkheid” niet meer specifiek wordt gesteld wanneer er voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn tussen de jongvolwassene en zijn ouders of “*andere nauwe familieleden*”. Als dit het geval is, wordt wel degelijk nog een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanvaard (EHRM (Grote Kamer) 23 juni 2008, Maslov, § 62; EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi, § 26; EHRM 26 september 1997, El Boujaïdi, § 33; EHRM 29 januari 1997, Bouchelkia, § 41). Dit was ook het geval in het door verweerder zelf aangehaalde arrest Ezzouhdi van het EHRM, waarin de betrokkene ongeveer 28 jaar oud was op het tijdstip dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM diende te worden doorgevoerd. Net zoals in het geval van verzoeker bleek de betrokkene op minderjarige leeftijd naar het gastland te zijn gekomen en er sindsdien te hebben verbleven, liep hij er jarenlang school en verbleef hij er samen met zijn moeder en broers en zussen. Zonder nog specifiek de bijzondere afhankelijkheidsband na te gaan, aanvaardde het EHRM in deze omstandigheden uitdrukkelijk dat de betrokkene, naast een privéleven, ook nog een familieleven had in het gastland.

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat verweerder niet betwist dat verzoeker als jongvolwassene nog inwoont bij zijn familieleden in België, dat hij nog studeert en zonder eigen inkomsten is en dat hij nog geen eigen gezin heeft gesticht. Verweerder betwist in zijn nota ook niet dat verzoekers moeder nog aanwezig is op het Belgische grondgebied. Er blijkt geenszins dat verweerder deze verschillende elementen zorgvuldig in rekening heeft gebracht, zodat prima facie moet worden vastgesteld dat hij op onzorgvuldige wijze en met miskennis van de voorliggende feitelijke gegevens heeft besloten dat er geen sprake is van een gezins- of familieleven in België dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen.

Bijgevolg dient verzoeker prima facie eveneens te worden bijgetreden in zijn betoog dat in dit verband onterecht geen belangenafweging heeft plaatsgevonden. Verweerder gaat in zijn beslissing weliswaar nog in op het recht op onderwijs, maar hiermee blijkt nog geen werkelijke belangenafweging inzake het ingeroepen gezins- of familieleven. Zo blijkt ook niet dat rekening werd gehouden met het gegeven dat enkel verzoeker het voorwerp uitmaakt van een gedwongen verwijderingsmaatregel en hij zodoende alleen gedwongen moet terugkeren naar het land van herkomst, land dat hij reeds op 12-jarige leeftijd heeft verlaten en waarover hij tijdens de uitoefening van het hoorrecht verklaarde dat hij er geen familieleden meer heeft. Hij toont in dit verband op de zitting aan dat zijn vader intussen in de Verenigde Staten blijkt te wonen. Dit betreffen alle elementen die het voorwerp dienden uit te maken van een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging, die evenwel volledig ontbreekt in de bestreden beslissing. Een a posteriori belangenafweging in de nota met opmerkingen kan dit gebrek aan zorgvuldige beoordeling en belangenafweging in de bestreden beslissing niet rechtzetten.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder nog op het arrest van de Raad van 18 maart 2021 met nr. 251.181. Hij stelt dat in dit arrest reeds werd geoordeeld dat de verwijdering van verzoeker (en deze van zijn moeder) niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Evenwel moet in dit verband wordt opgemerkt dat de Raad zich in dit arrest uitsprak over de wettigheid van de beslissing tot het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 5 mei 2015 evenals van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum dat werd afgegeven aan verzoekers moeder, voor haarzelf en verzoeker. De thans bestreden beslissing dateert van bijna zeven jaar na het nemen van deze beslissingen, zodat verweerder geenszins zonder meer kan verwijzen naar dit eerdere arrest van de Raad. Hierbij ging het ook eerder over de situatie van verzoekers moeder en haar banden met haar zonen in België. Nergens werd bij de bespreking van artikel 8 van het EVRM concreet ingegaan op de situatie van verzoeker zelf. Gelet op voormeld tijdsverloop van bijna zeven jaar en waar thans enkel een gedwongen verwijderingsmaatregel voor verzoeker voorligt, kwam het verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk toe een geactualiseerde en concrete beoordeling door te voeren in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.3.10. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt prima facie aangetoond. De argumenten van verweerder in zijn nota doen aan deze vaststelling geen afbreuk.

3.3.11. Het enig middel is in de aangegeven mate ernstig, waardoor is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel

zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. Inzake de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wijst verzoeker op zijn privé- en gezins- of familielevens in België en zijn ontwikkelde grief inzake artikel 8 van het EVRM.

Naar luid van artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel geacht te zijn vervuld wanneer een ernstig middel wordt gesteund op een grondrecht. Gelet op het ernstig bevinden van het middel dat is gerelateerd aan artikel 8 van het EVRM is dit te dezen het geval.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan, zodat ook de derde cumulatieve voorwaarde is vervuld.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

I. CORNELIS